Cuvânt la Duminica a XX-a după Rusalii („Învierea fiului văduvei din Nain”)

19.10.2025

Drept-măritori creştini

Înainte ca Mântuitorul să învieze pe fiul văduvei din Nain, Mântuitorul vindecă pe sluga unui sutaș roman în cetatea Capernaum fără ca măcar să vadă pe acea slugă bolnavă, doar la rugămintea smerită a sutașului care a trimis pe bătrânii din cetatea sa. „Doamne, nu Te osteni, că nu sunt vrednic ca să intri sub acoperământul meu. De aceea nici pe mine nu m-am socotit vrednic să vin la Tine. Ci spune cu cuvântul şi se va vindeca sluga mea” (Luca 7, 6-7).

După ce vindecă pe sluga sutașului, Iisus vine în cetatea Nain unde vede un cortegiu funerar cu multă mulțime care ducea la groapă pe unicul copil al unei văduve. Iisus este impresionat de durerea acestei femei cu o dublă suferință: fără bărbat și fără singurul ei ajutor – fiul său. Hristos din compasiune îl înviază pe tânăr pentru că I s-a făcut milă de văduvă, așa cum I s-a făcut milă și de surorile lui Lazăr care își plângeau fratele mort. Impresionantă strigarea Mântuitorului: „tinere ție îți zic: scoală-te” (Luca 7, 14). Iată moartea ascultă de Iisus și sloboade pe copil din ghearele ei. „Şi s-a ridicat mortul şi a început să vorbească, şi l-a dat mamei lui. Şi frică i-a cuprins pe toţi şi slăveau pe Dumnezeu” (Luca 7, 15-16).

Viața are un final pe care nici nu-l cunoaștem, nici nu îl putem influența. Nu ne-a întrebat nimeni dacă vrem să ne naștem sau *unde* să ne naștem, dacă vrem să fim bărbat sau femeie, dacă vrem să fim cu ochi albaștri sau căprui. Pur și simplu ne-am trezit că trăim, că avem o familie, un cerc de rudenii, că avem un mediu ambiant plăcut, o natură și un cer atât de frumos. Nu știm nici când vom pleca din această viață. Așadar dacă noi nu știm nici când venim în lume, nici când vom pleca, de ce avem această frică teribilă de moarte, bineștiind că în calitataea noastră de creștini avem posibilitatea să ne conectăm la Izvorul de viață care este Hristos. El ne spune cu claritate: „căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viaţă veşnică”(Ioan 4, 14). Hristos a învins moartea, iar biruința asupra morții ne-a dat-o nouă. Hristos

nu este un profet oarecare, nici un alt întemeietor de religii, ci este Fiul lui Dumnezeu făcut Om, din dragoste pentru om, sa să-l izbăvească de moartea sufletească, iar după a *Doua Sa Venire* ne va izbăvi și de moartea trupească, când toți vom învia.

De ce trebuie totuși ca trupurile noastre să moară? – ne-am putea întreba. Unul din răspunsuri ar fi: pentru ca să se termine odată cu păcatul, cu coruptibilitatea, cu hainele acestea de piele, pentru a ieși din spațiul și timpul acesta limitativ, și „să cunoaşteţi iubirea lui Hristos, cea mai presus de cunoştinţă, ca să vă umpleţi de toată plinătatea lui Dumnezeu" (Efeseni 3, 19). Când copilul vede că trebuie să iasă din pântecele mamei, se întristează, plânge, se simte în nesiguranță; nu vrea să iasă, dar vede că nu are încotro. El vine în lumea acesta echipat cu tot ce are nevoie: ochi, urechi, gură, mâni, picioare etc. Nu-i lipsește nimic și are tot ce trebuie pentru acestă lume. Nașterea unui copil este asemănătoare cu moartea omului, care în ultimă instanță este tot o naștere, numai că ne naștem în cer de data acesta. O naștere în cer. Echipamentul de care avem nevoie nu sunt nici mâinile, nici picioarele, nici ochii trupești, ci virtuțile. Adică: iubirea, bunătatea, cumpătarea, pacea, blândețea, bucuria, dragostea, fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu.

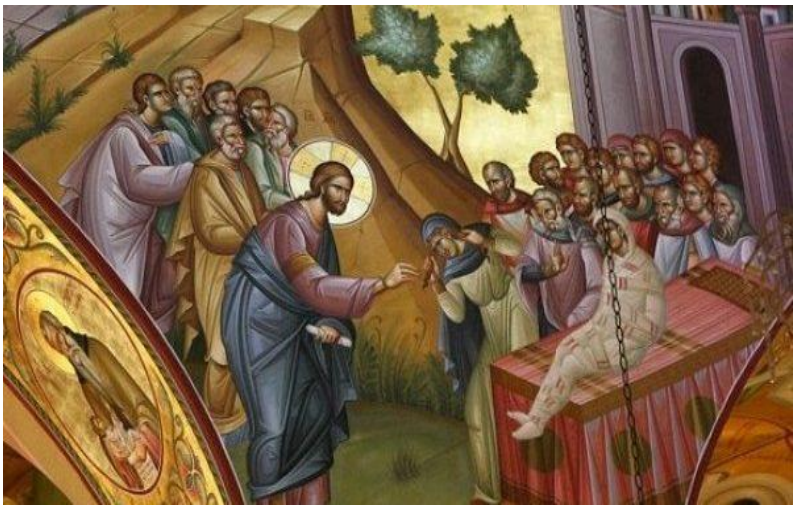
Hristos empatizează cu durerea omului, îi rezolvă problemele, dar pe moment, pentru că trebuie să înțelegem că destinația noastră este una cerească. Lazăr a fost înviat din morți, dar el a murit iarăși; nu a rămas pe pământ până acum.

Cu trupul oricum vom muri, dar să avem grijă să nu murim cu sufletul, să nu lăsăm sufletul să fie omorât de păcat. Sufletul este nemuritor, trupul este trecător. Cu toate acestea trupul nu trebuie neglijat, distrus, pentru că el este casa sufletului, dar trebuie strunit, educat, nu lăsat să-și facă toate poftele. Știm să trupul este *o bună slugă, dar un rău stăpân*. Strădania noastră este să plăcem lui Dumnezeu, să ne spălăm de păcate și la sfârșit să ne bucurăm de primirea în casa lui Dumnezeu. Psalmul 115 spune: „Scumpă este înaintea Domnului moartea cuvioșilor Săi".

Omul de azi vrea să uite de moarte, face tot posibilul să uite de ea, să stea cât mai departe de amintirea ei. Mulți nici nu se duc la înmormântări, tocmai ca să nu fie nevoiți să-și pună întrebări, să nu fie nevoiți să-și aducă aminte că și pe ei îi așteaptă moartea. Poate fi aceasta o atitudine corectă? Părinții Bisericii aveau tot timpul moartea în ochi, unii aveau în chili câte un

craniu ca să-și aducă aminte de moarte. Aducerea aminte de moarte este un antidot pentru păcat. Când îți amintești de moarte nu mai faci păcatul. Păcatul este dușmanul nostru, pentru că el ne desparte de Izvorul vieții- Dumnezeu. Dacă ne despărțim de acest izvor ne ofilim și în cele din urmă murim. Omul plin de păcate și care moare fără pocăință, fără credință, ajunge în împărăția întunericului și a morții. Aici *trăiește o moarte* care nu mai încetează niciodată. Chiar dacă murim cu trupul, cu sufletul nu mai putem muri pentru că el este scânteie divină și nu are cum să moară, să dispară pur și simplu. Dar dacă sufletul după ce își leapădă trupul ajunge în Iad din pricina păcatelor, aici el trăiește o moarte, un chin care nu se sfârșește, o mustrare de conștiință care îl roade ca un vierme, necontenit. Să ne gândim numai la pilda cu săracul Lazăr și bogatul nemilostiv (Luca 16).

Moartea este înfricoșătoare pentru cel fără credință, dar pentru cel care crede în învierea lui Hristos, moartea este doar o virgulă, după care urmează un nou început, o viață mai intensă, mai frumoasă, mai deplină, o viață veșnică. Cum spuneau tinerii la Revoluție: vom muri și vom fi liberi. Abia după moarte începe adevărata viață; dar trebuie să ne pregătim din timp pentru această viață, să ne lucrăm virtuțile, pocăința și smerenia care vor constitui organele absolut necesare pentru noua viață. Dumnezeu vrea să ne dea mai mult, dar trebuie să trecem acest prag. AMIN.

Pr.Bogdan-Vasile BARBACARU